

den kan skaffes, idet de have andre Kasser at gaae til. Jeg veed nu heller ikke, at man nogenstunde har generet sig ligeoverfor de Private i saa Henseende, og jeg maa tilstaae, at jeg ikke kjender de Regler, som den ærede foregaaende Taler omtalte, hvorefter Private skulde kunne nyde Frigjorelse for deres Breve enten igjennem Amtet eller paa andre Steder. For Kommunernes Vedkommende skal jeg derimod udtale, at det ganske vist forekommer mig temmelig naturligt, at de kommunale Kasserers Sager ikke besørges for Statskassens Regning. Selv i Fattigvæsenets Sager skulde jeg finde det meget rimeligt, at man henviste Udrebelsen af Porto'en ligesom alle de øvrige kommunale Udgifter til vedkommende Kommunekasse. Men jeg forstaaer rigtig nok ikke ganske, hvorledes man efter selve Lovforslaget skal kunne gennemføre dette, naar man seer hen til de Bestemmelser, der findes i § 13, hvor der siges, at Forsendelser fra Statsmyndigheder til kommunale Myndigheder altid skulde frankeres, og at Forsendelser fra Statsmyndigheder til Private ligesledes skulde afgaae i Porto. Jeg veed ikke, om det er Meningen, at de vedkommende Statsmyndigheder saa bagefter skulde søge at skaffe sig denne Porto godtgjort af de vedkommende Private. Jeg maa overhovedet oprigtig tilstaae, at jeg ligesom den foregaaende ærede Taler ikke forstaaer denne Bestemmelse, ligesom jeg forgyæves har søgt mange Medlemmer her i Salen for at faae dens Drakelsprog fortolket. (Finantsministeren ryfter paa Hovedet.) Sa; det glæder mig at mærke, at den høitærede Finantsminister synes at see sig istand til at fortolke den, men jeg tør i alt Fald antage, at den ikke er meget tydeligt affattet, da alle de, med hvem jeg har raadedes om den, ikke have været istand til at give mig nogen Forklaring paa, hvorledes den egentlig hænger sammen, uden den, at man vel bagefter maatte søge at faae Beløbene refunderede, forsaavidt de godkjendtes, eller ved Pengeforsendelser holdt det Fornødne tilbage til Dækning. Et saadant System, der ofte

vilbe medføre, at man kom til at ligge og skjændes med Følk for at faae sin Porto betalt, forekommer mig imidlertid at ville være en saa uheldig Ordning som vel muligt. Jeg vilde, som sagt, finde det rimeligt, at Statskassen ikke besørge andre Anliggender end sine egne frit, men at den besørge dem porto-frit ligesom hidtil.

Melchior: Jeg skal slutte mig til de ærede foregaaende tvende Talere, forsaavidt de have udtalt deres Anerkjendelse af, at man har forsøgt paa i een Lov at samle Alt, hvad der vedkommer Ordningen af Postvæsenet, og jeg skal derfor kun tillade mig nogle saa Bemærkninger med Hensyn til Enkeltheder i Lovforslaget. — Det stiller sig for det Første for mig som meget tvivlsomt, om den Bestemmelse i § 3 i og for sig er hensigtsmæssig, at ethvert Brev, der ikke veier over 50 Dvint, for Fremtiden skal betragtes som et Enkeltbrev. Det er ganske sikkert, at det vil medføre en overordentlig stor Lettelse for de Corresponderende, at de ikke for Fremtiden skulde behøve meget nøiagtig at undersøge Bægten af Brevene. Naar man imidlertid af Møiverne seer, at de frankerede Dobbeltbreve hidtil kun udgjøre 2,37 pCt. af hele Brevbefordringen, og at Antallet af de ufrankerede Dobbeltbreve kun udgjøre 0,71 pCt. af denne, saa fremgaaer det jo deraf, at saadanne Breve i det hele ikke forekomme overordentlig hyppig, og jeg antager derfor, at man vistnok vilde kunne bringe dette Antal ned til en overordentlig ubetydelig Brøt ved blot at forhøje Maximum for et Enkeltbrev f. Ex. til 10 Dvint; — jeg vil altsaa ikke engang gaae saavidt, som den ærede første Taler (Sessen), der foreslog 25 Dvint som Grændsen for et Enkeltbrev, hvorved det vistnok kun vilde blive et overordentlig ringe Antal Breve, der vilde komme til at svare den høitærede Porto. Grunden til, at jeg er særlig misfornøiet med den omtalte Bestemmelse i § 3, er den, at der ligesledes i § 3, for at forhindre, hvad der skulde